

Tula's Monoloog

Openingsrite voor Theater voor Keti Koti
In opdracht van Theater voor Keti Koti juni 2021
Tekst: Gisèle Mambéré

Vrijheid.
Gelijkheid.
Broederschap.
Daar vochten we voor.
Daar stierven we voor.

Amigunan, zie ons nu.
We zijn helden.
We hebben een monument.
We worden geëerd.

We leefden in gevangenschap.
Geen dag ging de zon onder,
zonder dat we vreesden afgeranseld te worden.
Omdat we misschien verkeerd naar de *shon* keken.
We moesten onze waardigheid, ons leven, teruggeisen
van onze onderdrukker.

Shon Pastor zocht ons op bij Portomarí.
Vastberaden ons terug naar de plantage te praten.
We wachtten hem op, onze degenen in de schede.
We gaven hem te eten, te drinken.
Deelden met hem onze snuiftabak.
Shon Pastor was bang
voor onze levens.
En voor zijn veiligheid
en die van de koloniale machthebbers.

Ik zei tegen hem:
U wilt dat we ons overgeven. Dat er geen doden vallen.
Nò, Shon Pastor. Als het moet, geven we ons leven voor onze vrijheid.
En voor de vrijheid van allen op dit eiland die in slavernij zijn gedreven.
Want zijn we niet allemaal kinderen van Adam en Eva?
Waarom dan, worden wij mishandeld en uitgebuit?
En worden we opgejaagd, nog erger dan beesten?
Mocht ik dan niet mijn broeders en zusters verlossen
van de boeien die ze onrechtmatig zijn omgedaan?

Wij doen niemand kwaad.
We willen geen macht, hoeven geen wraak.
Net als onze Haïtiaanse broeders willen wij vrij zijn.
Bij wet.
Bij recht.

Criminelen, noemden ze ons.
Zij geselden mijn broeders en hingen ze aan de galg.
Radbraakten mijn lichaam, scheidten het van mijn hoofd.
En voerden het, verzwaard met stenen, aan de zee.

Si, Amigunan.
Nu zijn we vrijheidsstrijders.
Helden van Curaçao.
Helden van degenen die vandaag nog strijden
voor respect en gelijkwaardigheid.
Voor de menselijkheid van ieder mens.